

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

06 aprilie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 09 septembrie 2015, declarate de avocații Ludmila Niculcea în numele inculpaților Cornel Popenco, Serghei Briceag, Vadim Briceag, Elena Gărgăun în numele inculpaților Serghei Oleineac, Iuri Popenco și Dumitru Marinescu în numele inculpatului Valeriu Ceban, în cauza penală în privința lui

Oleineac Serghei Victor, născut la 19 aprilie 1975, originar și domiciliat s. Damașcani, r-nul Rîșcani;

Popenco Iuri Galaction, născut la 07 aprilie 1966, originar și domiciliat s. Damașcani, r-nul Rîșcani;

Popenco Cornel Iuri, născut la 14 octombrie 1990, originar și domiciliat s. Damașcani, r-nul Rîșcani;

Briceag Vadim Afanasi, născut la 10 iunie 1979, originar și domiciliat s. Damașcani, r-nul Rîșcani;

Briceag Serghei Afanasi, născut la 08 aprilie 1985, originar și domiciliat s. Damașcani, r-nul Rîșcani

și

Ceban Valeriu Gheorghe, născut la 11 iulie 1972, originar și domiciliat s. Damașcani, r-nul Rîșcani.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 15.01.2014. - 24.02.2015;

Instanța de apel: 19.03. - 09.09.2015;

Instanța de recurs: 17.11.2015 - 06.04.2016.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Rîșcani din 24 februarie 2015, Serghei Oleineac, Iuri Popenco, Cornel Popenco, Vadim Briceag și Serghei Briceag au fost recunoscuți vinovați și condamnați în baza art. 164 alin. (2) lit. b), e) Cod penal, la 5 ani închisoare fiecare, iar în baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pe perioada probațiunii de 3 ani.

Prin aceeași sentință, Valeriu Ceban a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 164 alin. (2) lit. b), e) Cod penal, la 5 ani închisoare, iar în baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pe perioada oribațiunii de 2 ani.

Acțiunea civilă, înaintată de reprezentantul părții vătămate, Daniela Uritean a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe

instanța în ordinea procedurii civile.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat *în fapt*, că S. Oleineac, la 20 aprilie 2013, aproximativ la ora 24⁰⁰, împreună cu Iu. Popenco, V. Ceban, V. Briceag și A. Lavric, fiind toți în stare de ebrietate, aflându-se la odihnă în pădurea din apropierea s. Damașcani, r-nul Rîșcani la solicitarea lui S. Briceag, cu automobilul model „Volkswagen Passat”, n/î RS AK 266, au venit în fața barului „Dacia Timpul” amplasat pe adresa s. Petrușeni, r-nul Rîșcani unde se aflau S. Briceag și C. Popenco, care erau într-o situație de conflict cu localnicii Vl. Uritean și Ia. Ciobanu.

Imediat, după ce s-au coborât din automobil, s-au năpustit asupra lui Ia. Ciobanu și Vl. Uritean, aplicându-le lovituri peste diferite părți ale corpului.

În continuare, ei toți împreună avînd un scop unic de a-i răpi pe Ia. Ciobanu și Vl. Uritean, intenționat i-au capturat pe ultimii și cu forța i-au urcat în automobilul model „Volkswagen Passat” n/î RS AK 266, la volanul căruia se afla S. Oleineac, în care au urcat Iu. Popenco, V. Ceban și V. Briceag.

Astfel, fiind reținuți cu privarea de libertate împotriva voinței lor, Ia. Ciobanu și Vl. Uritean au fost transportați de la locul inițial de capturare, la stația de alimentare cu carburanți „Lukoil” amplasată pe marginea traseului Costești-Rîșcani la o distanță de aproximativ 500 metri de la barul „Dacia Timpul”, timp în care au fost supuși violenței fizice exprimate prin aplicarea loviturilor de către cei aflați în salonul automobilului. În același timp, S. Briceag, C. Popenco și A. Lavric, au urcat într-un alt automobil model „VAZ 2103”, n/î RS AM 976 și au venit și ei pe teritoriul stației de alimentare cu carburanți „Lukoil”.

Ajungînd pe teritoriul stației, pe Vl. Uritean l-au scos din automobil și aplicându-i o lovitură în față l-au eliberat, iar pe Ia. Ciobanu din nou, contrar voinței acestuia, l-au urcat în portbagajul automobilului model „VAZ 2103”, în salonul căruia au urcat S. Briceag, C. Popenco și A. Lavric și l-au transportat la marginea pădurii în direcția s. Gălășeni, r-nul Rîșcani la o distanță de aproximativ 500 metri de stația de alimentare cu carburanți „Lukoil”. Coborîndu-l din portbagajul automobilului, i-au aplicat lui Ia. Ciobanu multiple lovituri cu pumnii în partea capului, după care lăsîndu-l să zacă la pămînt, au urcat în automobil și au plecat.

Conform rapoartelor de expertiză medico-legală nr. 49 „D” și 50 „D” din 24 iunie 2013, lui Ia. Ciobanu și lui Vl. Uritean le-au fost cauzate vătămări corporale ușoare.

3. **Procurorul**, a contestat sentința cu apel, solicitînd casarea acesteia în latura stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpații Serghei Oleineac, Iuri Popenco, Cornel Popenco, Vadim Briceag, Serghei Briceag și Valeriu Ceban să fie condamnați în baza art. 164 alin. (2) lit. b), e) Cod penal, la 6 ani închisoare fiecare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În susținerea cerințelor, procurorul a invocat, că prima instanță la compartimentul individualizării pedepsei, neîntemeiat a aplicat în privința inculpaților prevederile art. 90 Cod penal, în cazul în care inculpații nu și-au onorat obligația de a repara integral prejudiciul cauzat prin infracțiune reprezentantului legal al părții vătămate, D. Uritean.

Procurorul a specificat, că reieșind din personalitatea inculpaților,

comportamentul acestora la etapa urmării penale și judecării cauzei, influența pedepsei aplicate de prima instanță nu-și va atinge scopul prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 09 septembrie 2015, a fost admis apelul procurorului, casată parțial sentința în latura stabilirii pedepsei, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care, inculpații Serghei Oleineac, Iuri Popenco, Cornel Popenco, Vadim Briceag, Serghei Briceag și Valeriu Ceban au fost condamnați în baza art. 164 alin. (2) lit. b), e) Cod penal, la câte 5 ani închisoare fiecare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a constatat *în fapt*, că S. Oleineac, la 20 aprilie 2013, aproximativ la ora 24⁰⁰, împreună cu Iu. Popenco, V. Ceban, V. Briceag și o persoană în privința căreia cauza penală a fost disjunsă într-o procedură separată, fiind toți în stare de ebrietate, aflându-se la odihnă în pădurea din apropierea s. Damașcani, r-nul Rîșcani la solicitarea lui S. Briceag, cu automobilul model „Volkswagen Passat”, n/î RS AK 266, au venit în fața barului „Dacia Timpul” amplasat pe adresa s. Petrușeni, r-nul Rîșcani unde se aflau S. Briceag, C. Popenco, care erau într-o situație de conflict cu localnicii Vl. Uritean și Ia. Ciobanu.

Imediat, după ce s-au coborât din automobil, s-au năpustit asupra lui Ia. Ciobanu și Vl. Uritean, aplicându-le lovituri peste diferite părți ale corpului.

În continuare, ei toți împreună avînd un scop unic de a-i răpi pe Ia. Ciobanu și Vl. Uritean, intenționat i-au capturat pe ultimii și cu forța i-au urcat în automobilul model „Volkswagen Passat”, n/î RS AK 266, la volanul căruia se afla S. Oleineac, în care au urcat Iu. Popenco, Vl. Ceban și V. Briceag.

Astfel, fiind reținuți cu privarea de libertate împotriva voinței lor, Ia. Ciobanu și Vl. Uritean au fost transportați de la locul inițial de capturare, la stația de alimentare cu carburanți „Lukoil” amplasată pe marginea traseului Costești-Rîșcani la o distanță de aproximativ 500 metri de la barul „Dacia Timpul”, timp în care au fost supuși violenței fizice exprimate prin aplicarea loviturilor de către cei aflați în salonul automobilului.

În același timp, S. Briceag, C. Popenco și persoana în privința căreia cauza penală a fost disjunsă au urcat într-un alt automobil model „VAZ 2103”, n/î RS AM 976 și au venit și ei pe teritoriul stației de alimentare cu carburanți „Lukoil”.

Ajungînd pe teritoriul stației, pe Vl. Uritean l-au scos din automobil și aplicându-i o lovitură în față l-au eliberat, iar pe Ia. Ciobanu din nou, contra voinței acestuia, l-au urcat în portbagajul automobilului model „VAZ 2103”, în salonul căruia au urcat S. Briceag, C. Popenco și persoana în privința căreia cauza penală a fost disjunsă într-o procedură separată și l-au transportat la marginea pădurii în direcția s. Gălășeni, r-nul Rîșcani la o distanță de aproximativ 500 metri de stația de alimentare cu carburanți „Lukoil”.

Coborîndu-l din portbagajul automobilului, i-au aplicat lui Ia. Ciobanu multiple lovituri cu pumnii în partea capului, după care lăsîndu-l să zacă la pămînt, au urcat în automobil și au plecat.

Conform rapoartelor de expertiză medico-legală nr. 49 „D” și 50 „D” din 24 iunie 2013, lui Ia. Ciobanu și lui Vl. Uritean le-au fost cauzate vătămări corporale ușoare.

Astfel, instanța de apel a conchis, că din conținutul sentinței s-a stabilit, că prima instanță a indicat în fapta constatată încă o persoană în privința căreia nu a fost întocmit rechizitoriul în cauza dată și nici nu a figurat ca persoană pusă sub învinuire împreună cu inculpații S. Oleineac, Iu. Popenco, C. Popenco, V. Briceag, S. Briceag și V. Ceban și respectiv nici nu a fost examinat faptul săvârșirii de către A. Lavric (*persoana în privința căreia cauza penală a fost disjunsă*) a faptei constatate de către prima instanță.

Deci, instanța de apel a considerat greșită implicarea în constatarea primei instanțe a lui A. Lavric (*persoana în privința căreia cauza penală a fost disjunsă într-o procedură separată*) în acțiunile criminale ale inculpaților în situația în care acesta nu a deținut statutul de inculpat de rînd cu alți inculpați.

În ce privește individualizarea pedepsei, instanța de apel a enunțat, că la acest segment urmează să fie admis apelul procurorului în partea suspendării executării pedepsei și respins în partea înăspririi acesteia, deoarece prima instanță a dat o apreciere corectă circumstanțelor cauzei și întemeiat a aplicat pedeapsa în limita de 5 ani închisoare, însă contrar acestor circumstanțe a dispus suspendarea executării pedepsei.

În acest context, instanța de apel a reținut, că este lipsită de temei poziția primei instanțe referitor la aplicarea art. 90 Cod penal, deoarece la suspendarea executării pedepsei, prima instanță nu a ținut cont de circumstanțele cauzei și în special de comportamentul inculpaților pe tot parcursul urmăririi penale, precum și examinării cauzei în prima instanță, care nu au recunoscut vina, nu au întreprins nici o măsură în scopul reparării prejudiciului cauzat părților vătămate, mai mult, prima instanță la acest segment nu a ținut cont și de faptul că la momentul săvârșirii infracțiunii părțile vătămate erau minore.

La fel, instanța de apel a specificat, că prima instanță la caz nu a ținut cont și de circumstanțele agravante prevăzute de art. 77 Cod penal, cum ar fi săvârșirea infracțiunii prin orice formă de participatie și săvârșirea infracțiunii cu bună știință împotriva unui minor care agravează răspunderea în lipsa unor circumstanțe atenuante și exclud toate circumstanțele de aplicare a suspendării condiționate a executării pedepsei.

În final, reieșind din cele menționate supra, precum și din modalitatea în care au acționat inculpații, instanța de apel a ajuns la concluzia, că numai pedeapsa închisorii poate duce la restabilirea echității sociale, corectarea inculpaților, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpaților, cât și a altor persoane.

5. Avocatul L. Niculcea în numele inculpaților C. Popenco, S. Briceag și V. Briceag, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, a contestat cu recursuri ordinare decizia instanței de apel, solicitînd casarea acesteia, cu menținerea sentinței fără modificări.

În motivarea recursurilor, apărarea a invocat, că prima instanță la capitolul individualizării pedepsei a ținut pe deplin cont de prevederile art. art. 61, 75 Cod penal, corect ajungînd la concluzia privind aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpaților C. Popenco, S. Briceag și V. Briceag.

În acest sens, recurentul a menționat, că prima instanță la adoptarea sentinței a ținut cont de comportamentul părților vătămate, persoana inculpaților, care se

caracterizează pozitiv, sunt la prima abatere de la lege, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află.

Astfel, apărarea este de opinia, că suspendarea executării pedepsei aplicate inculpaților de către prima instanță, va atinge scopul pedepsei, dând posibilitate inculpaților să-și dovedească corectarea prin comportament exemplar, mai mult, perioada îndelungată a termenului de probă și situația în care aceasta îi va pune pe inculpați, care vor fi obligați permanent să-și adapteze comportamentul la obligațiile impuse de către instanță, poate fi asimilată unei pedepse echitabile, iar prin urmare reeducarea inculpaților vizați, va fi mai efectivă.

Careva interdicții de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, nu s-au constatat, ori, modalitatea de executare aleasă și quantumul pedepsei aplicate pentru infracțiunea săvârșită de inculpații nominalizați, este în acord cu principiul proporționalității, având în vedere faptele săvârșite și urmările produse.

Recurentul a supus criticii argumentele instanței de apel privind nerecunoașterea vinovăției de către inculpații C. Popenco, S. Briceag și V. Briceag, specificând că acest fapt nu poate fi pus la baza aplicării pedepsei închisorii și nu servește drept impediment la aplicarea art. 90 Cod penal, ori, recunoașterea sau nerecunoașterea vinovăției de către inculpați în săvârșirea infracțiunii incriminate prin prisma prevederilor art. 66 Cod de procedură penală, este un drept al inculpaților și aceștia nu pot fi sancționați de către stat cu aplicarea unei pedepse mai aspre, mai mult, inculpații C. Popenco și S. Briceag au recunoscut vina parțial.

La fel, recurentul a supus criticii și argumentul instanței de apel privind nerecuperarea prejudiciului cauzat prin infracțiune părților vătămate, ori, nici acest motiv în viziunea apărării nu servește drept impediment de a fi aplicate prevederile art. 90 Cod penal, deoarece acesta se datorează faptului neprezentării de către reprezentanții părților vătămate a probelor care confirmă sumele solicitate și a quantumului prejudiciului suferit, iar prin urmare acțiunea civilă a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra quantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile. În prezent, apărarea susține, că prejudiciul enunțat a fost recuperat, părțile vătămate nu au careva pretenții față de inculpați.

5.1. Avocatul E. Gărgăun în numele inculpaților Iu. Popenco și S. Oleineac în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a contestat cu recursuri ordinare decizia instanței de apel, solicitînd casarea acesteia, cu menținerea sentinței fără modificări.

În motivarea recursurilor, apărarea a invocat, că prima instanță corect a ajuns la concluzia că inculpații I. Popenco și S. Oleineac sunt fără antecedente penale, se caracterizează pozitiv și la compartimentul individualizării pedepsei just a concluzionat că restabilirea echității sociale și corectarea inculpaților poate avea loc și fără izolarea acestora de societate, aplicîndu-le astfel prevederile art. 90 Cod penal.

În opinia recurentului suspendarea condiționată a executării pedepsei nu constituie în sine o pedeapsă, respectiv nu implică nici o formă de pedeapsă mai blîndă sau mai aspră, ori, prin faptul că prima instanță a aplicat în privința inculpaților prevederile art. 90 Cod penal, nu a admis atenuarea sau înăsprirea pedepsei, dar a acordat o șansă inculpaților de a demonstra că incidentul din viața acestora este unul singular, ieșit din comun, regretabil și nu va mai fi repetat.

Totodată, apărarea a menționat, că inculpații s-au împăcat cu părțile vătămate,

au restituit prejudiciul cauzat prin infracțiune, iar argumentul instanței de apel precum că nerecunoașterea de către inculpați a vinovăției urmează a fi interpretată în detrimentul acestora este neîntemeiată și vine în contradicție cu prevederile art. art. 7, 66 alin. (2) pct. 10), 29), alin. (4) Cod de procedură penală, art. 6§1 din CțEDO.

La fel, apărarea a supus criticii reținerea de către instanța de apel a circumstanțelor agravante, ori, în opinia recurentului potrivit art. 77 alin. (2) Cod penal, dacă circumstanțele menționate la alin. (1) sunt prezente la articolele corespunzătoare din Partea specială a prezentului cod în calitate de semne ale acestor componente de infracțiuni, ele nu pot fi concomitent considerate drept circumstanțe agravante.

În final, recurentul a specificat, că instanța de apel la individualizarea pedepsei, nu a luat în considerație și faptul, că inculpatul Iu. Popenco a cooperat activ cu organul de urmărire penală, are la întreținere mama pensionară, soția și 2 copii, iar inculpatul S. Oleineac la fel a cooperat cu organul de urmărire penală, întîmplător a fost atras în incidentul din 20 aprilie 2013, are la întreținere soția, 2 copii minori, precum și rudele, iar izolarea inculpaților nominalizați de societate va aduce suferințe grave familiei acestora.

5.2. Avocatul D. Marinescu în numele inculpatului V. Ceban în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitînd casarea acesteia, cu menținerea sentinței fără modificări.

În susținerea cerințelor, recurentul a invocat, că decizia instanței de apel este neîntemeiată sub aspectul stabilirii pedepsei, care a fost individualizată contrar prevederilor legale.

În contextul dat, apărarea a menționat, că instanța de apel, la capitolul individualizării pedepsei, a trecut cu vederea, că în speță persistă o circumstanță atenuantă prevăzută de art. 76 lit. g) Cod penal și anume – ilegalitatea sau imoralitatea acțiunilor victimei, dacă ele au provocat infracțiunea, ori, așa cum rezultă din ansamblul probator administrat în cauză, anume părțile vătămate au provocat conflictul din 20 aprilie 2013.

La fel, apărarea a enunțat, că în plîngerile părților vătămate nu figurează familia V. Ceban, ori, inculpatul a avut un rol minim de complicitate în săvîrșirea infracțiunii incriminate, acest fapt se confirmă și prin declarațiile părților vătămate Ia. Ciobanu și Vl. Uritean, precum și prin declarațiile inculpaților S. Briceag, V. Briceag, Iu. Popenco, C. Popenco, S. Oleineac, ori, nimeni din cei nominalizați nu au indicat concret că V. Ceban ar fi lovit în partea vătămată sau cu forța i-ar fi urcat în autoturism pe careva din părțile vătămate.

Totodată, recurentul a specificat, că inculpatul V. Ceban nu a fost recunoscut în calitate de bănuit și careva acțiuni cum ar fi confruntarea dintre inculpat și părțile vătămate nu au fost efectuate.

Mai mult, părțile vătămate careva pretenții de ordin material sau moral față de inculpatul V. Ceban, nu au, iar prejudiciul cauzat prin infracțiune a fost restituit de rudele inculpatului, de aceea apărarea este de opinia că pedeapsa aplicată de instanța de apel este prea aspră în coraport cu circumstanțele enunțate.

În conexiunea celor relatate, recurentul susține, că instanța de apel ajungînd la

concluzia că inculpatul urmează să execute pedeapsa închisorii real, a trecut cu vederea și faptul, că ultimul la locul de trai se caracterizează pozitiv, are la întreținere 2 copii minori, prin extrasul medical eliberat de către Centrul de Sănătate Costești r-nul Rîșcani, V. Ceban suferă de epilepsie post-traumatică.

Distinct de cele enunțate, recurentul a supus criticii și argumentele instanței de apel privind: a) nerecunoașterea vinovăției de către inculpat (*atît pe parcursul urmării penale cît și în cadrul instanței de judecată inculpatul V. Ceban a dat declarații sincere*); b) la momentul săvîrșirii infracțiunii părțile vătămate erau minore (*nici în cadrul urmării penale și nici în instanța de judecată nu s-a dovedit elementul cu bună știință în sensul art. 77 lit. e) Cod penal*); c) orice formă de participare constituie o agravantă (*forma de participare este deja prevăzută ca agravantă în dispoziția art. 164 alin. (2) lit. b), e) Cod penal, ori, argumentul dat vine în contradicție cu prevederile art. 77 alin. (2) Cod penal*).

În final, apărarea a relatat, că circumstanțele invocate supra permit instanței de judecată să aplice în privința inculpatului prevederile art. 90 Cod penal, soluție corectă a primei instanțe.

6. Asupra recursului declarat de avocatul D. Marinescu, au depus referințe reprezentantul părții vătămate Vl. Uritean, D. Uritean, reprezentantul părții vătămate Ia. Ciobanu, L. Ciobanu și părțile vătămate Ia. Ciobanu și Vl. Uritean, solicitînd admiterea acestuia, deoarece motivele invocate de recurent sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorii de drept, prevăzute la art. 427 Cod de procedură penală.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare în raport cu materialele cauzei, luînd în considerație și argumentele expuse în referință, Colegiul penal conchide că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să decidă asupra inadmisibilității recursului în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Recursurile depuse de apărare au ca temei de bază pct. 6), 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că, *decizia instanței de apel poate fi supusă recursului, pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel cînd, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*, în acest sens, recurenții exprimîndu-și dezacordul, în special, cu excluderea de către instanța de apel a prevederilor art. 90 Cod penal.

Astfel, Colegiul penal consideră, că temeiurile pentru recurs semnalate de recurenți nu sunt incidente în prezenta cauză, iar instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, acordînd deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75 Cod penal.

Așa cum se reține din doctrina penală, în cazul săvîrșirii unei infracțiuni,

instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit infracțiunea, având deplină libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

De asemenea, se reține, că la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere principalul criteriu - gradul de pericol social al faptei săvârșite care se măsoară după cuantumul pedepsei prevăzute de textul incriminator, urmînd ca celelalte două criterii alăturate și distincte - persoana infractorului și împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală să fie luate în considerație după ce instanța și-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activității infracționale săvârșite.

La stabilirea categoriei și mărimii pedepsei inculpaților, instanța de apel corect a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite care face parte conform art. 16 alin. (4) Cod penal din categoria infracțiunilor grave, de motivul acesteia, de persoana celor vinovați, de circumstanțele cauzei care agravează răspunderea și just a reținut, că inculpații S. Oleineac, Iu. Popenco, C. Popenco, V. Briceag, S. Briceag și V. Ceban sunt la prima abatere, anterior nu au fost condamnați, se caracterizează pozitiv, au săvârșit infracțiunea prin orice formă de participare, cu bună știință împotriva unui minor.

La fel, Colegiul penal relevă, că instanța de apel corect a concluzionat, că căința sinceră a inculpaților este declarativă, făcută în scop de apărare, ori, pe toată perioada urmăririi penale și cercetării judecătorești, inculpații nu s-au căit sincer de cele săvârșite, nu și-au recunoscut vina și nu au încercat să se împace cu părțile vătămate.

Așadar, referitor la aplicarea de către prima instanță a prevederilor art. 90 Cod penal, instanța de apel, în opinia Colegiului penal corect a reținut, că prima instanță la caz, nu a ținut cont de circumstanțele cauzei și în special de comportamentul inculpaților pe tot parcursul urmăririi penale, precum și judecării cauzei în prima instanță, care nu au întreprins nici o măsură în scopul reparării daunelor cauzate părților vătămate, mai mult, prima instanță la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, nu a ținut cont de minoratul părților vătămate Ia. Ciobanu, care la momentul săvârșirii infracțiunii avea 17 ani, iar Vl. Uritean vîrsta de 15 ani.

Colegiul penal consideră că instanța de apel, reieșind din caracterul și metoda prin care a fost săvârșită infracțiunea, corect a conchis, că prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea inculpaților este posibilă doar prin aplicarea unei pedepse reale, fără suspendarea condiționată a executării acesteia, ori, scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în speță, poate fi atins doar prin stabilirea pedepsei închisorii.

Distinct de considerentele enunțate supra, Colegiul penal, referitor la alegațiile prin care se susține, că *inculpatul V. Ceban nu a fost recunoscut în calitate de bănuț și careva acțiuni cum ar fi confruntarea dintre inculpat și părțile vătămate nu au fost efectuate*, Colegiul penal le consideră nefondate, deoarece potrivit art. 251

alin. (4) Cod de procedură penală, încălcarea oricărei alte prevederi legale decât cele prevăzute în alin. (2) atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii – când partea este prezentă sau la terminarea urmăririi penale – când partea i-a cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată – când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță.

Prin urmare, reieșind din lucrările dosarului, nu se atestă că inculpatul sau apărătorul acestuia, la finalizarea urmăririi penale au invocat sau semnalat careva încălcări procesuale în sensul vizat.

În consecință, față de toate argumentele expuse, se constată că nu sunt incidente în speță, temeiurile de casare a hotărârii instanței de apel prevăzute în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, din care motive recursurile apărării se declară inadmisibile, fiind vădit neîntemeiate.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare, declarate de avocații Ludmila Niculcea în numele inculpaților Cornel Popenco, Serghei Briceag, Vadim Briceag, Elena Gărgăun în numele inculpaților Serghei Oleineac, Iuri Popenco și Dumitru Marinescu în numele inculpatului Valeriu Ceban, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 09 septembrie 2015, în cauza penală în privința lui ***Oleineac Serghei Victor, Popenco Iuri Galaction, Popenco Cornel Iuri, Briceag Vadim Afanasie, Briceag Serghei Afanasi și Ceban Valeriu Gheorghe***, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 06 mai 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev